

Arrest

nr. 201 347 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37 bus 12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qol-E-Heer van het district Shinwari in de provincie Parwan. U bent Tadzjiek van etnische origine.

Uw problemen begonnen eind maart 2015. Uw vader werd als dorpsoudste door de taliban gevraagd om zijn oudste zoon aan hen af te staan. Hierop nam uw vader contact op met iemand die lid was van de provincieraad. Die verklaarde niet te kunnen helpen. Daarop vroeg uw vader hulp aan uw schoonbroer. Terwijl jullie op nieuws wachtten, besloot u thuis te blijven. Op een ochtend regende het echter heel hard en bent u naar uw kleermakerswinkel gegaan om de stoffen te beschermen tegen de regen. Op de terugweg kwam u vier talibanleden tegen die op hun motorfiets zaten. Zij hielden u tegen en eisten dat u hen zou vervoegen. U gaf hieraan toe maar vroeg om eerst nog even naar huis te mogen gaan. Zij lieten u gaan, waarop u vluchtte naar een nabij gelegen dorp. Daar belde u een vriend

die u met zijn motorfiets kwam halen en afzette in het districtscentrum. U belde uw vader op om hem van de situatie op de hoogte te brengen, waarop hij u meedeelde dat de taliban aan uw deur was geweest tijdens uw afwezigheid. U verbleef tot 16 april 2015 in een vluchthuis in het districtscentrum. Daarop reisde u naar Kabul, alwaar u tot 30 april 2015 op hotel bleef wonen. Toen kwam u een vals visum voor Iran. U vertrok diezelfde dag met het vliegtuig naar Iran. Daar verbleef u nog 4,5 maand. Daarna besloot u door te reizen richting Europa.

U heeft Afghanistan verlaten op 30 april 2015 en reisde via Iran, Turkije en de balkanroute richting België. U kwam in België aan op 4 november 2015, waarna u hier op 13 november 2015 asiel aangevraagd heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: foto's van het paspoort van uw moeder, uw eigen paspoort, een brief van dienstbewijzing van uw vader, een brief van de vertegenwoordiger van de provincieraad, een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste moet gesteld worden dat het niet aannemelijk is dat u gedwongen gerekruteerd zou zijn door de taliban. Uw verklaringen aangaande de gedwongen rekrutering door de taliban stemmen in het geheel niet overeen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (COI: EASO Report - Afghanistan Recruitment by armed groups). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. U geeft immers zelf aan: 'soms gaan mensen vrijwillig naar de taliban' (CGVS p.12). Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u ze beschrijft, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

Er valt ook geen touw aan vast te knopen aan het feit dat de taliban u zouden mishandelen door u te slaan (CGVS p.7) als zij zouden willen dat u hen vervoegt. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk (COI: EASO Report - Afghanistan Recruitment by armed groups). Volgens u zouden de taliban eisen dat u zich bij hen vervoegt omdat u de zoon van een dorpsoudste bent (CGVS p.11), dat ze: 'met zijn kinderen willen beginnen, omdat hij een dorpsoudste was' (CGVS p.7). De informatie zoals hierboven beschreven, spreekt dat tegen. De taliban zouden in geen geval overgaan tot een gedwongen rekrutering van de zoon van de dorpsoudsten, maar zouden rekenen op hun reeds bestaande netwerken of die met uw vader net proberen verstevigen. De taliban is immers afhankelijk van de legitimiteit die zij onder de bevolking kan behouden, wat in geen geval mogelijk zou zijn indien zij zonen van dorpsoudsten gedwongen zouden rekruteren. Het is ongeloofwaardig dat uw vader niets te zeggen zou hebben gehad in de gehele kwestie. Daarenboven is uw vader voormalig medewerker van de Afghaanse Veiligheidsdiensten (NDS) (CGVS p.13). Het zou zeker niet in het voordeel spelen van de taliban om banden aan te gaan met de zoon van een voormalig tegenstander. De bovenstaande vaststellingen bevestigen het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde rekrutering.

Daarenboven zijn uw verdere verklaringen omtrent uw vluchtreden vaag en tegenstrijdig.

Om te beginnen zou u geen idee hebben waarom de taliban u zo graag in hun rangen wilden. U was reeds tussen de 21 en 22 jaar oud toen u gevraagd werd de taliban te vervoegen (CGVS p.11), wat vrij oud is in termen van talibanrekruten. U kan ook niet aangeven waarom uw broer van 15 en 17 op dat moment wél veilig zouden zijn (CGVS p.11) en u dan weer niet. Gevraagd naar waarom de taliban net u zouden willen en wat voor nut u voor hen zou hebben, kan u geen verklaring bieden: 'ik weet het niet' (CGVS p.11). Het is niet geloofwaardig dat u zelf niet zou weten waarom zij u koste wat het kost als lid wilden hebben, wat verder bevestigt dat geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtreden.

Daarenboven zouden de taliban u pas in 1394 gevraagd hebben om hen te vervoegen (CGVS p.7). Nochtans geeft u zelf aan dat zij in 1392 grote verliezen hebben geleden (CGVS p.12), wat u aanhaalt als de reden waarom u hen gedwongen zou moeten vervoegen: 'om hun troepen weer aan te vullen' (CGVS p.12). Tussen beide feiten zit echter een hiaat van twee jaar, wat een mogelijke link tussen de twee sterk ongeloofwaardig maakt.

Daarnaast sluit u uw verhaal omtrent uw beweerde rekrutering af met het feit dat de taliban aangekondigd heeft dat 'als iemand het dorp verlaat of zijn familie uit het dorp haalt', zij de vijand van de taliban zouden worden, dat 'alle eigendommen' overgenomen zouden worden en de taliban het 'huis zouden verbranden' (CGVS p.14). In uw eigen woorden: 'ze zouden alles wat van hen (= tegenstanders van de taliban) is en al hun familieleden vermoorden' (CGVS p.14). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat uw ouders op heden problemen zouden kennen omwille van uw problemen (CGVS p.6). Uit de som

van bovenstaande vaststellingen kan enkel geconcludeerd worden dat uw verklaarde vluchtreden ongeloofwaardig is.

Zelfs als er geloof kon gehecht worden aan uw vermeende gedwongen rekrutering, quod non, dan moet gesteld worden dat uw asielrelaas danig gespekt is van vaagheden en inconsistenties.

Zo kan u bijzonder weinig details geven omtrent de personen die uw vlucht mogelijk maakten. U weet niet wat de naam is van de persoon die uw visa klaarmaakte, noch wat zijn job inhield (CGVS p.9). U zou ook niet weten hoe uw schoonbroer diezelfde man kende (CGVS p.9). Wat betreft de eigenaar van het vluchthuis, zou u enkel zijn voornaam weten (CGVS p.9) en zou u bovendien zijn gezinsleden niet kennen. Sterker nog: u zou ze nooit ontmoet hebben (CGVS p.9). Dat is zeer ongeloofwaardig daar u maar liefst vijftien dagen in hun huis zou verbleven hebben (CGVS p.9).

Daarenboven is uw relaas doorschemerd van financiële beweegredenen. Doorheen uw verhaal maakt u duidelijk dat uw familie niet zomaar geld had om u naar het buitenland te sturen: 'Hij (= uw vader) zei mij dat hij geen geld meer had' (CGVS p.8). Toch zou u vanuit Iran plotsklaps maar liefst 3200 dollar gekregen hebben van uw ouders, een smak geld (CGVS p.9). Uw vader zou hiervoor zijn auto verkocht hebben (CGVS p.12). Nochtans zou hij thans 'zijn producten in de stad verkopen' (CGVS p.12). Wat vrij moeilijk te realiseren is zonder auto, gezien de afstand. U gaf immers zelf aan dat uw vader zijn producten verkocht door uw schoonbroer die naar de stad laten brengen met de auto (CGVS, p.12). Het is dus niet geloofwaardig dat uw vader zonder auto zou zitten, noch dat uw familie in een deplorabele financiële situatie zou verkeren, daar zij over de mogelijkheid beschikt om op uw vraag grote sommen geld over te maken.

U verklaarde ook geen geld te hebben gehad om de meerkost van uw visum te financieren (CGVS, p.8) maar zou wel twee weken op een hotel verblijven voor maar liefst 250 Afghani per nacht (CGVS p.8), wat uiteindelijk geen goedkope onderneming is. Het tekort zou dan plotsklaps betaald zijn door uw schoonbroer. U kan echter niet duiden hoe die laatste aan dat geld is geraakt (CGVS p.8). Het is ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van de financiële situatie omtrent uw eigen vluchtreis.

Ten laatste bevat uw paspoort een visum voor zowel India als Pakistan. U heeft uw moeder in het voorjaar van 2014 begeleid naar India voor een behandeling wegens haar hartproblemen (CGVS p. 13). U zou daarna ook naar Pakistan zijn gereisd om daar medicatie op te halen voor uw moeder (CGVS p.14). Dergelijke ondernemingen zijn absoluut niet goedkoop en ondermijnen uw verklaringen uit een economisch zwakke positie te komen (CGVS p.14). Er kan dus geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw economische zwakke positie in Afghanistan. Er moet benadrukt worden dat economische vluchtedenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U diende ook meerdere Afghaanse documenten in. De paspoorten en de brief van dienstbewijzing dienen voornamelijk om uw identiteit te staven, dewelke niet betwist wordt. Aan de geloofwaardigheid van de dreigbrief en de brief van het provincieraadlid kunnen geen geloof gehecht worden, daar er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Voorts moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afghaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (COI Focus Afghanistan: corruptie en valse documenten).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening

houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Shinwari in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Shinwari nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shinwari in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift "tot schorsing en nietigverklaring" in een eerste en enig middel op de schending van "artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie") schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de RICHTLIJN 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011"

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht. Vervolgens toetst hij zijn problemen en situatie aan de criteria vervat in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker benadrukt dat hij consequente verklaringen aflegde en dat verweerder geen tegenstrijdigheden vond. Vervolgens citeert verzoeker zijn verklaringen, opgenomen in de bij de DVZ ingevulde vragenlijst. Hij leidt hieruit af dat hij de kern van zijn vrees van bij de aanvang van zijn procedure vrij gedetailleerd weergaf. Tevens stipt hij aan dat het interview bij de DVZ niet al te lang mag duren.

Verzoeker stelt vast dat verweerder zijn profiel niet in vraag stelt maar hiermee desalniettemin geen rekening houdt in de vraagstelling en bij de beoordeling van zijn vrees. Verzoekers nationaliteit, identiteit en herkomst worden geloofwaardig geacht. *"Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij verzoekers relaas ongeloofwaardig acht, daar hij toch voor het overige zeer uitvoerige verklaringen aflegde inzake zijn vrees ten aanzien van de taliban. Slechts een kleine fractie van verzoekers verklaringen werden beoordeeld op geloofwaardigheid."*

Waar zijn gedwongen rekrutering door de taliban in twijfel wordt getrokken, verwijt verzoeker aan verweerder een stereotiepe en algemene formulering en het hanteren van een veronderstelling. Het is verzoeker een raadsel waarom zijn vader zeggenschap gehad zou moeten hebben. Verzoeker citeert uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van november 2016. Verweerder gaat er eveneens aan voorbij dat dorpsoudsten ook een risicoprofiel vormen. Verweerder gaat ten onrechte voorbij aan verzoekers verklaringen en laat veel elementen van het relaas ongemoeid. *"Verzoeker legde bij het CGVS verklaringen af inzake een gebeurtenis in 1394 met de taliban tijdens het vrijdaggebed in de moskee. Verzoeker verklaarde dat de imam van de moskee en nadien een lid van de taliban predikten over islam en jihad. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 7) Voorts verklaarde verzoeker dat zijn vader als een van de dorpsoudsten een vergadering heeft bijgewoond, waarbij de taliban zijn vader meedeelden dat hij 'hen mee moest sturen' en 'dat ze moesten meewerken met hen'. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 7) Voor verzoeker is het een raadsel in welke zin zijn situatie niet overeenstemt met de informatie vervat in het EASO rapport 'Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016 waarbij het volgende wordt gesteld:*

(...)

Verzoekers situatie is genuanceerd dan hetgeen de verwerende partij poogt voor te stellen. Uit verzoekers verklaringen blijkt toch dat er door de taliban inderdaad beroep werd gedaan op de voormelde elementen. Over de aanleiding van verzoekers problematiek wordt er met geen woord gerept, zodat het dan ook dient te worden vastgesteld dat deze door de verwerende partij niet wordt betwist.

Uit het EASO rapport 'Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016 dat de taliban actief zijn in Afghanistan, waarbij ze zelfs over kunnen gaan tot rekrutering of alleszins dat ze druk kunnen uitoefenen om iets te eisen:

(...)

Meer nog, uit hetzelfde rapport blijkt dat de weigering om met de taliban samen te werken in verzoekers regio, de provincie Parwan, verregaande gevolgen kan hebben:

(...)

Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door de verwerende partij als exceptioneel gezien. Dit wordt door verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS bevestigd:

(...)

Verzoeker legde zeer gedetailleerde en doorleefde verklaringen af waarbij hij stelde dat er 'na een tijdje kwamen Amerikanen met hun leger' (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 12) en dat ze het dorp opkuisen van de taliban waarbij er veel talibanleden vermoord werden. Dit wordt verzoeker dan ook gespecificeerd, waarbij hij aangeeft waar de gevechten plaatsvonden, hoeveel talibanleden gedood/gewond werden en waarom ze overgingen tot rekrutering:

(...)

Uit het EASO rapport 'Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016 blijkt toch dat gedwongen rekrutering, hoewel uitzonderlijk, wel degelijk kan voorkomen wanneer de taliban extra strijders nodig heeft.

(...)"

Dat er een hiaat van twee jaar zit tussen de verliezen van de taliban en verzoekers problemen, maakt de mogelijke link volgens verzoeker niet per se ongeloofwaardig. De oorzaak zelf wordt volgens verzoeker door verweerder niet ongeloofwaardig geacht.

Waar geoordeeld wordt dat verzoeker niet weet waarom de taliban uitgerekend hem zo graag wilden rekruteren en waarom zijn broers wel veilig zouden zijn, verwijt verzoeker het CGVS onzorgvuldig te zijn. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen dienaangaande bij het CGVS. Verweerder gaat eveneens voorbij aan de verklaring van verzoeker dat zijn jongste broer vermist is en dat hij niet weet of deze nog leeft. *“Het feit dat verzoeker de zoon is van een dorpsoudste is niet zonder belang. Het feit dat er in een tribale samenleving de familie van een dorpsoudste een voorbeeld dient te stellen, wat uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid, kan niet zonder meer ongeloofwaardig geacht en versterkt het standpunt van verzoeker dat de taliban hem kost wat kost wensten te rekruteren. Het feit dat verzoekers jongere broers, die volgens hem jong zijn en naar schoolgaan, niet gerekruteerd werden doet geen afbreuk aan verzoekers vrees. Gelet op het feit dat de taliban afhankelijk is van de legitimiteit die zij onder de bevolking kan behouden, zou het onredelijk zijn om bij één familie, zeker bij de dorpsoudsten die aanzien genieten, alle familieleden te rekruteren.”*

Volgens verzoeker wordt eveneens ten onrechte opgeworpen dat zijn ouders tot op heden geen problemen zouden kennen. Verzoeker wijst er in dit kader op dat hij verklaringen aflegde over de onmogelijkheid om elders te gaan wonen dan in zijn eigen regio. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen bij het CGVS. Hij leidt hieruit af dat zijn familie de regio niet kon verlaten aangezien zij dan door de taliban zouden worden gevisieerd. Dit wordt bevestigd door objectieve informatie.

Dat verzoeker weinig details kon geven over de personen die zijn vlucht mogelijk maakten, wordt door verzoeker ontkend. Hij is van mening dat hij wel veel informatie over zijn vlucht verstrekke. Dat hij de naam niet kent van de persoon die zijn visum regelde, mag hem niet kwalijk genomen worden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn schoonbroer het visum regelde. Verder is het voor iemand die slechts vijftien dagen in een vluchthuis blijft niet ongeloofwaardig dat hij enkel de voornaam van de eigenaar kent en diens gezinsleden niet kent. In Afghanistan wordt de privésfeer, zeker wanneer er vrouwen bij zijn, sterk beschermd tegen vreemden. Verder blijkt nergens uit dat verzoeker met de eigenaar van het vluchthuis een goede band had. Verzoeker wijst op algemene informatie over de cultuur en gewoonten in Afghanistan.

Verzoeker stelt dat de motivering van verweerder tegenstrijdig is. *“Enerzijds voert ze aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers economische zwakke positie, en anderzijds voert ze aan dat verzoekers relaas doorschemerd zou zijn van financiële beweegredenen.*

In tegenstelling tot wat de verwerende partij poneert, heeft verzoeker nergens aangehaald bescherming te willen wegens zijn economische positie. Het feit dat verzoeker verklaringen aflegt op de vraag of hij in de mogelijkheid is om elders in Afghanistan te wonen (dat hij daarbij zijn economische positie uiteenzet), toont enkel alleen aan dat hij motieven opwerpt waarom hij niet in een andere regio in Afghanistan zou kunnen leven. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 14)

Het feit dat verzoeker in bepaalde gevallen in de mogelijkheid was om financiële uitgaven te doen, impliceert niet als dusdanig dat diens zwakke economische positie in Afghanistan niet aangetoond zou zijn. Het argument van de verwerende partij is overigens volledig irrelevant, daar zij nergens aanvoert geen geloof te hechten aan verzoekers profiel.”

Verzoeker stelt nog dat minstens het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten worden verleend.

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de beoordeling van deze status, stelt dat de meest actuele situatie moet worden beoordeeld en wijst vervolgens op de inhoud van de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016. Tevens citeert hij uit het rapport getiteld *General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*, zoals geüpdatet op 3 augustus 2017. *“Het geweld op dit moment neemt grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.*

Bovendien zal verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP.

Het gegeven dat verzoeker zich in een vreemde gemeenschap, België en Iran, heeft gevestigd wilt geenszins zeggen dat hij zich zal kunnen vestigen in zijn regio. België, met alle verplichtingen tot opvang die de Vluchtelingenconventie en de Opvangrichtlijn met zich meebrengen, is geenszins vergelijkbaar met de provincie Parwan.

Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden.

(...)

De steeds groter wordende toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten in de steden, voert de druk op het land op en zorgt voor conflicten over land. Deze druk wordt vastgesteld door verschillende bronnen. Bijvoorbeeld voor wat betreft Kaboel:

(...)

De structuur van de Afghaanse economie en het werkaanbod in de steden zorgen ervoor dat terugkeerders uit het buitenland het bijzonder moeilijk zullen hebben om te overleven in één of andere stad van het land. De demografische groei, een grote landbouwsector, een rentenierseconomie en een maffiaeconomie zijn de belangrijkste kenmerken van het Afghaanse economische landschap:

(...)

Landbouw is nog steeds veruit de belangrijkste economische sector in Afghanistan.

(...)

De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. Een groot deel van het werkaanbod bestaat uit jobs die een leven boven de armoedegrens niet kunnen garanderen.

(...)

De mogelijkheden om zich inkomen te vergaren zijn dus uiterst beperkt. Er wordt dan ook vastgesteld dat de toegang tot werkgelegenheid moeilijk is voor terugkeerders:

(...)

Het probleem is evenwel niet enkel gelinkt aan het beperkte werkaanbod. Binnen de Afghaanse context is ook een sociaal netwerk erg belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren die opgeleid zijn in Europa bevinden zich meestal in een nadeligere situatie bij het vinden van werk in tegenstelling tot het vooroordeel dat hun opleiding in Europa een voordeel zou zijn bij het zoeken naar werk, zijn deze jongeren dikwijls onvoldoende aangepast aan de huidige vereisten van de Afghaanse economie en samenleving. Deze moeilijkheden werden grondig bestudeerd in een studie over Afghaanse jongeren die teruggekeerd waren vanuit het VK:

(...)

De meerderheid van terugkeerders ondervindt diverse problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te bouwen. Diezelfde studie stelt dan ook vast dat die teruggekeerde jongeren moeten worstelen om niet in absolute armoede terecht te komen;

(...)

De interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire beschermingsstatus is aldus te beperkt. De verwerende partij focust zich ten onrechte louter op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De verwerende partij verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt.

Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk onterecht dat de verwerende partij geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker."

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie over de situatie in Afghanistan bij het verzoekschrift (bijlagen 2-5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen. Het is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen."

Verzoeker duidt geheel niet hoe voormeld artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoeker preciseert evenmin op enige wijze op welke wijze het gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.4. De procedure voor de commissaris-generaal is verder geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Verzoeker vestigt in het onderhavige verzoekschrift uitgebreid de aandacht op de slechte economische omstandigheden in zijn land en regio van herkomst, waaronder het gebrek aan werkgelegenheid, en laat uitschijnen dat hij ingevolge hiervan niet zou kunnen terugkeren.

Vooreerst dient echter te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk kan worden gerijmd met zijn verklaringen elders in het verzoekschrift, waar hij uitdrukkelijk aangeeft nergens te hebben aangehaald bescherming te willen wegens zijn economische positie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.16).

Daarenboven dient op basis van de terechte motieven in de bestreden beslissing inzake verzoekers verklaringen omtrent de som van 3200 dollar die hij van zijn ouders verkreeg voor zijn reis, het verblijven gedurende twee weken op hotel, het betalen van de meerkosten van zijn visum door zijn schoonbroer en de reizen omwille van medische redenen naar Pakistan en India te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent zijn economisch zwakke positie in Afghanistan. Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere ontkenning van de conclusie die in de bestreden beslissing aan voormelde motieven wordt gekoppeld, doet hij aan deze conclusie en de motieven waarop deze conclusie is geschraagd immers hoegenaamd geen afbreuk.

Hoe dan ook kan in deze worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de

Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico om ingevolge de economische omstandigheden in zijn land en regio van herkomst verzeild te raken in armoede, zijn deze voorwaarden niet vervuld. Aldus wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld: *“Er moet benadrukt worden dat economische vluchtredenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.”*

3.7. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten ingevolge de problemen die hij kende met en de vrees die hij koesterde ten aanzien van de taliban. Verzoeker betoogt dat hij riskeerde en riskeert om door de taliban onder druk of dwang te worden gerekruteerd om tot deze organisatie toe te treden.

In de bestreden beslissing wordt, middels een selectieve verwijzing naar een aantal van verzoekers gezegden, uitgebreid gemotiveerd dat verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban hem onder druk zette om toe te treden in strijd zouden zijn met de beschikbare landeninformatie. Uit de voorhanden zijnde landeninformatie, opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en aangereikt door verzoeker, blijkt echter dat het geheel van verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban de jongeren in zijn dorp en regio (waaronder verzoeker zelf die de oudste zoon van zijn ouders is) via de imam van de moskee en de dorpsouderen ertoe trachtte te bewegen om hen te vervoegen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7-8, 11-12, 14), geenszins in strijd is doch integendeel volledig in lijn ligt met de blijkens de informatie gangbare methoden van de taliban om strijders te rekruteren.

Dat verzoeker niet kon aangeven welke de beweegredenen van de taliban waren en waarom zij op dat moment overgingen tot de rekrutering, vormt, te meer gelet op het gegeven dat uit zowel de beschikbare landeninformatie als verzoekers verklaringen (*ibid.*, p.11-12) blijkt dat het traditionele voorjaarsoffensief vanwege de taliban voor de deur stond, de taliban in verzoekers provincie en regio één van de strijdende partijen is en aanvallen uitvoert en de taliban daarbij de voorbije jaren in verzoekers regio verliezen leed, bovendien geen overweging die kan leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en vrees.

De motieven omtrent verzoekers economische positie, zoals reeds hoger besproken, hebben, hoewel zij een negatieve indicatie vormen voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en relevant kunnen zijn bij de beoordeling van de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief, geen betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas en vrees.

Voor het overige bevat de bestreden beslissing slechts twee motieven, met name de vaststelling dat verzoeker weinig details kon verstrekken over de personen die zijn vlucht mogelijk maakten en de vaststelling dat verzoekers ouders geen problemen zouden kennen met de taliban. Dit laatste motief vormt daarenboven een flagrante miskennis van en gaat eenvoudigweg voorbij aan verzoekers verklaringen bij het CGVS dat zijn vader en zijn broers werden mishandeld na zijn vertrek en dat zijn jongere broer, die woonachtig was bij zijn ouders, een aantal maanden later verdween (*ibid.*, p.3, 6).

De in de bestreden beslissing opgenomen motieven zijn aldus geenszins voldoende om deze beslissing te schragen.

De Raad kan over de waarachtigheid van verzoekers concrete asielrelaas en vrees ten aanzien van de taliban en over het eventuele risico dat verzoeker los daarvan loopt bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst op basis van de elementen opgenomen in het heden voorliggende dossier geen verder uitsluitel bieden.

Evenmin verkeert de Raad gelet op de inhoud van het onderhavige dossier in de mogelijkheid om, zo verzoeker concreet aannemelijk zou maken dat hij in zijn regio van herkomst (al dan niet met het

oogmerk op of naar aanleiding van een rekrutering) zou dreigen te worden geviseerd door de taliban, te oordelen of verzoeker elders in zijn land van herkomst beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om deze elementen nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 oktober 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT